

С Л А В Я Н С К И М Я З Ъ К Ъ

ГОДИНА IV.

Русчукъ 4 Май 1883.

БРЮЙ 84

Излиза два пѣти въ седмицата вѣсма:
Срѣда и Събота.

Цѣна:

За година . . . 5 ср. рубли лова.
За шесть месеци 3 ср. рубли

Сичко, което се отнаси до вѣстника, надписва се направо до

Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Печатени писма гс се приематъ.
Ржкописи назадъ се не връщатъ.

За Обявления се заплаща:

За вѣски редъ при пръвѣ пѣтъ 20 стот.
За " " " вторий пѣтъ 10 "

Руссе, 2 й Май 1883.

„Много званыхъ, мало изкраныхъ.“

Това священо изречение въ различни времена и периоди е имало, и за всегда ще има своето си историческо значение както въ религиозно, тъй и въ политическо отношение въ цѣль Християнскій миръ въобщо, въ кое и да е господарство. Фактическото му приложение се употребява въ разни християнски господарства въ това и друго отношение, съобразно съ степенята на умственото и гражданско развитие въ народитѣ, господарства проникнати съ чистото религиозно, национално чувства, въ лицето на своитѣ руководители и представители, тѣ сж напредвали въ вѣско отношение вътрѣшно и външно; тогава когато господарства, нахидивши ся въ дълговремененъ гнетъ и робство и сѣдѣ освободението имъ, явившиятъ ся въ тѣхъ лица на господарственната арена съ противоположни национални организаторски цѣли и стремления (богъ знае отъ гдѣ и какво национално происхождение), привождатъ господарствата въ бездна и пропасть съ противоестественитѣ си незаконни организаторски цѣли и дѣйствия До колко ние, Българитѣ въ Княжеството сме се възползували отъ историческитѣ данни и опити още отъ самото начало на освободението ни и до днесъ, за да се даде на миниатюрното ни Княжество надлежния му (даромъ даденъ) законенъ исторически прогресъ въ вѣско едно отношение, това вѣскій го ясно вижда, т. е. че е противното вѣдствие на многократнитѣ министерски кризи и преврати у насъ, по поводъ на което и произгѣзнаха всичкитѣ злини и бѣдствия не бивали ни въ една конституционна държава. . . .

Наистина, въ какво отношение сме направили прогресъ, съ което да се ре-романдуваме прѣдъ свѣта, освѣнъ съ военното министерство, което е подъ управлението и строгата дисциплина на Русскій министръ и Княжеството гордо и високо може да развѣва Българския левъ въ националния флагъ (знамя); тогава, когато както въ народното просвѣщение ако и при окръжни инспектори и учители и учители изъ странство, закриха се читалищата, разнитѣ дружества и недѣлнитѣ публични сказки . . . или въ административно отношение, че вѣдствие на неопикуемитѣ дѣйствия и постъпки на извѣстни окръжни управители и околийски началници, доведоха до тая степенъ работитѣ административни, че мирнитѣ ни съграждане най достойнитѣ ни синове, па даже и самитѣ турци сж принудени волею и неволею да се изселяватъ изъ Княжеството . . . Или въ финансово и индустриално отношение, като сж натрунани извѣстни милиони дългове, а въ бюджета расхода надминава прихода . . . Или же въ сждебно отношение, когато въ сждилищата ни има натрунани дѣла неразгладани отъ четири-петъ години, вѣдствие на това, че

въ повечето сждилища има сжди безъ вѣскакво елементарно даже образование и полуграмотни, за което и произлиза постоянно оплакване отъ страна на населението, за бавното разгладване на дѣлата и има затворени безъ окончателна присѣда лица съ мѣсеци и години, при всичко че се правятъ и донѣляватъ нѣколко пѣти законитѣ и урѣждатъ комисии за вѣвеждане нови сждебни институти

Ето защо единствената ни покровителница Россия, отъ самото начало на освободението ни, съ присѣрбоне гдѣ на безисходното положение у насъ, въ Княжеството, (въ което положение го доведоха властолюбивитѣ егонети западни авантюристи русофоби) и не еднократно е проваждала у насъ свои високопоставени и просвѣщенни мъже, за правилното организиране на господарственния механизъмъ и полагане краенъ камъкъ за предстоящата историческа задача на Княжеството . . . Но, уви! Извѣстнитѣ авантюристи русофоби, още отъ самото Търновско Велико Народно Събрание и до днесъ, съ своитѣ злокозвени адеки планове и хитросплетения, при съдѣйствието на извѣстнитѣ си органи (на които се раздаватъ съ хиляди левчета отъ българския потъ да агитиратъ) пакъ вѣчески се стараятъ да захванатъ браздитѣ на управлението, като сж щедро подкупили и бившия имъ органъ г. Головинъ да пише въ рускитѣ вѣстници, както и „Марица“ „Бълг. Гласъ“ „Съединение“ и систематически да пресѣдватъ Руски министри и всичко русско! ?! . . . за която цѣль и въ послѣдното наречено народно събрание, имаха свои логотети незаконно избрани депутати които съ своитѣ си глаунави интерпелации съставени и дадени тѣмъ противъ рускитѣ министри, правеха яростни нападения върху тѣхъ До колко ще имъ се удаде достигането, предначертанитѣ отъ тѣхъ адеки планове, за захващане третицею и четверицею министерски постове и откриване експлоатацията и пѣтя на това, разумъва се ще зависи или съ други думи: участъта на България, въобщо, както за освободението, тъй и за напредъка ѝ, като е скѣпа и прѣскѣпа за Россия, е въ могуществото на Россия, за което и Генералъ Соболевъ, единственитѣ доброжелателъ на Българитѣ и Славяството въобщо, който е оставилъ всичко, спокойствие, удоволствие и грамадно богатство въ Россия, та е дошелъ да живѣе въ грязната, блатиста София, ще съумѣе да представи на Августейния Императоръ всичкитѣ събрани отъ него данни и документи въ пребиванието си въ България, относително за безисходното положение на работитѣ въ Княжеството и да освѣтли отъ вѣска една страна Негово Императорско Величество, за да се тури у насъ, единъ пѣтъ за всегда край на предстоящата яма.

Z.

Двѣ думи за вѣрата и свѣщеннитѣ.

Безъ да се мѣсимъ въ частнитѣ взглядове за вѣрата, ний ще поговоримъ само въ обществено, или по вѣрно въ правителствено отношение.

Правителнитѣ начала на християнството, каквито сж: любовь къмъ ближия, покоряване на властитѣ, смирение, честность, справедливость, уважение къмъ родителитѣ, вѣрване въ безсмъртието на душата и награждение послѣ гробътъ вѣскому спорѣдъ дѣлата, разбира се, че съдѣйствуватъ за мирното развитие на челоуѣскитѣ общества. Въ това отношение всичкитѣ сж сжгласни.

Наполеонъ I, който билъ нерелигиозенъ, разбираше необходимостта на вѣрата; той възстановилъ уважение къмъ черковата, войската колѣничла предъ дароветѣ, прѣдъ тѣхъ ся кланяли и побѣдоноснитѣ знамена.

Може ли да съществува уважение къмъ каква и да е власть, когато не ся уважава Божията власть!

Въ начало на французската революция ся появили говения противъ вѣрата, но най подиръ правителството ся убѣдило въ нѣйната необходимостъ. Призовава се „Висше сжщество“ за официаленъ националенъ конвентъ; а Робеспьеръ въ рѣчта си настоявалъ на това, че французскій народъ трѣба да признае безсмъртието на душата.

Руссо пише: „Азъ първо мислѣхъ, че можемъ да се преминемъ безъ Богъ и да си останимъ честни челоуѣци, но азъ разбрахъ, че сѣмъ грѣшилъ.“

Грудень казва: (Contradictions économiques) „Малко философии ся отдаляватъ отъ вѣрата, казатъ нѣкой проницескій мислителъ, 1) много философии отново сж доше въ вѣрата.“ Тѣзи забѣлжка е унизителна, но справедлива.

Руссо казва: (discours sur l'économie politique), „Този, който ся небои отъ гризението на съвѣстѣта, не ще ся побои отъ наказанията; тѣзи, които разчитватъ на безнаказанность за злитѣ дѣла, ще намѣрятъ сѣдства, да заобиколятъ законътъ.“

Шатобрианъ пише: „Ви уничтожавате въ народа вѣрата, но не предполагате никакво друго запазване за нравственността. Остивете вашата жестока философия, не отнимайте у нещастния неговата послѣдня надежда, ако и тя да е даже иллюзия, когато тѣзи иллюзия облекава времето на живота.“

Руссо пише (Contrat social) „Правителството твърдѣ е заинтересовано въ това, щото вѣскоу гражданъ да има вѣра, която да му внушава любовь къмъ своитѣ обязанности“ „Догматитѣ на гражданската вѣра трѣба да бждатъ малочислени, изражени ясно безъ разиенение или тълкование.“

Свободнитѣ мислителъ Руссо предлага, щото правителството да изгони отъ страната невѣрующитѣ хора, като несползни членове на обществото.

Съ уничтожение вѣрата за безсмъртието на душата, за всезнанието на Бога и за наказанието послѣ смъртъта, очевидно е, че числото на престѣпленията значително ще ся увеличи. Сѣга, когато по-голѣмата частъ отъ народа се бои отъ вѣчно наказание, има достаточна прѣсѣдница, но когато този страхъ го нѣма, то сждѣтъ и полицията не ще бждѣтъ въ състояние да ся борятъ противъ злото. Съвѣстѣта ще ся затъпи, ще произлѣзе лоше разбиране за доброто и злото, ще взлезне частна добротворность наедно съ любовъта къмъ ближия; дѣцата ще оставатъ своитѣ стари родители. Ако съ моя земне животъ ся прекратява и мочто сжществуване, то за какво ще рискувамъ живота си да избява удавникъ, или, защо ще лиша себѣ си отъ удоволствие, да помогна на болния или на гладния. Нашия природенъ егоизъмъ ще ся развие и цѣльта на всичкитѣ наши дѣйствия ще бжде личната полза.

Материалиститѣ казватъ, че учението на закона Божий, може да се замѣни съ курсъ на нравственностьта, но забравятъ, че на челоуѣка, освѣнъ себѣлюбие му е дадена още и здрава смисълъ, която му дава възможность да разсѣжда, че нравственитѣ курсъ е само полицейска мѣрка за запазване на законностьта, но ако ся подпадне случай да живѣе на чужда смѣтка, трѣба да ся възползува. Ний видимъ, че всичкитѣ религии пече нѣколко хиляди години ни учатъ на добродѣтелъ и не сж успѣли въ това, отъ тука е очевидно, че нравственитѣ курсъ безъ вѣра не ще помогне.

1) Философъ Беконъ.

На правителството лежи обязаност да пази населението от чумата на атизмата, като от холера.

Не може да се забележи в атистички недостатък на здравия смисъл. Тъ са умиратъ ужъ на науката. Но науката съвсѣмъ неопровергава божеството. Дарвинъ пише (происхождение на челоѣка Т. II. Стр. 430): „Зная че вѣкои хора отхвърлятъ, като въ нѣй горния степенъ нерелигиозни, заключения, които нѣй намираме въ това сжичение; но тѣзи които поддържатъ това мѣнение, вѣка доказатъ въ какво ся състои тѣзи нерелигиозностъ: въ това ли, за да се обясни происхождението на челоѣка, като особена порода, която произлиза отъ долните породи, като слѣдова законитѣ на измѣненieto, или да се обясни съ обикновенни закони образуванieto и ражданieto на челоѣка?“

Науката ни показва единство въ творението, на това, че въ природата нищо не ся създава, но само ся извършва преобразование. За това здравия смисълъ ни показва на единъ творецъ, а науката за това нищо не знае и въ това се признава 1).

Тѣй като за щастието на народа е нужна вѣра, то, разбира се, че нейното распространение трѣба да съставлява една отъ главнитѣ грижи на правителството. Но мисълта на челоѣка е свободна и не ся подчинява на регламентации, за това изражението на тѣзи мисълъ въ слова публични, или въ печата, може да се подчинява на ограничение, когато това го изисква обществената полза. Правителството трѣба да пази свободата на вѣроисповѣданията, които признаватъ съществуванieto на Бога, бжжщия животъ за добруване на праведнитѣ и наказанieto на грѣшнитѣ, уважение къмъ законитѣ, властитѣ, къмъ родителитѣ, а тѣй сжшо къмъ личности и къмъ правата на собствеността. Распространение на вѣско друго лжеучение, противно на означенитѣ основи, не трѣба да бжде допуснато.

За распространение на вѣрата е духовенството, за това първо условие е, да бжде духовенството вѣрующе. За нещастие отъ нѣкое време страстьта за животъ и желание да живѣе съ по високи средства се распространи и въ духовенството; за това пада въ вѣрнитѣ уважението къмъ своя свѣщенникъ. Нѣй ще замѣлимъ скръбнитѣ фактове, които сж противъ духовенството; но ще напомянемъ, че на християнина му трѣба духовенство, което да живѣе скроменъ животъ, а не хора, които за грозенъ интересъ презиратъ свѣтитѣ си обязанности, съ което правятъ, да умалява нужното почитание на вѣрнитѣ къмъ тѣхъ.

Нѣкои казватъ: уголемете заплатитѣ на свѣщенникитѣ, тогати тѣ ще бждатъ добри; това чиновническо заключение е не вѣрно. Духовенството е обезпечено отъ приходи, които са получаватъ при извършване обязанности; съ тавизи средства духовенството може да живѣе добръ, разбира се по християнски, а не да устроена зимни и лѣтни резиденции, да има карети и фаетоны. Този животъ го прави да забравя своитѣ обязанности, да глѣда на тѣхъ, като на принудителна длжностъ, да страни отъ престолюдието. Колкото по богато живѣе духовенството, толкова повѣче ще ся отдалечава отъ християнския животъ, безъ да може да принася нуждната полза за распространение на вѣрата. За доказателство на тѣзи сжждения служатъ грознитѣ фактове, които сж предъ очитѣ ни, но които нѣй замѣляваме отъ страхопочитание къмъ свѣтата ни вѣра.

На народа е нужно вѣрующе духовенство, което да счита за свое призвание, да распространява въ населението вѣрата и божественитѣ закони и да живѣе простъ християнски животъ.

гр. Свищовъ.

Ангеловъ.

Знаменитостта на града Велико Търново въ историческо отношение.

(продължение)

Че дѣйствително горѣупомянутитѣ отломаци отъ стѣлбове снабдени съ надписи на Грцкия языкъ не сж били надгробни паметници, служи и това че тѣ сж се намиряли вжтрѣ въ самата черква, но—като не бѣ намъ възможно, точно да разберемъ съдържанието имъ като не можахъ да прочетемъ ясно всичкитѣ букви: ние се рѣшихъ да свѣземъ буквитѣ както сж тамъ издѣлани и написани. Тукъ впрочемъ се ражда въпросъ: кога и отъ кого тѣ сж написани на Грцки языкъ? — Това може да се уразумѣе и разкрие, — слѣдъ като тѣ се свѣматъ. —

Преди да свѣршимъ обаче описанието на Трапезица, длжни сме да изложимъ нѣкои неточни и—свѣсѣмъ тѣмни исторически свѣдения виѣтени въ историката на Българетѣ (die geschichte der Bulgaren) печатана въ 1876 и—съставена отъ господина Константина Пречека. Сжшо сме длжни да прибавимъ че и Г. Д. Манчевъ който е издалъ въ 1874 неговата история подъ насловъ: „Изводъ отъ Българската История“ издание четвърто е превелъ отъ горѣупомянатата история на Госп. Пречека нова онова, що се отнася до Тър-

1) Подробности за това сж изложени въ едно сжичение, което скоро ще изгѣе отъ печатъ.

ново *буквално* всичко и—слѣдователно и той е сторилъ сжщото, изложилъ е т. е. сжщитѣ неточности. — За доказателство ние привождимъ слѣдующитѣ примѣри:

1-о Господинъ Дръ К. Пречекъ разказва въ стр. 253 на своята история за ветия добръ укрѣсенъ градъ (Хисаря): „че се билъ називавалъ *Царювицъ* (а Търновци тѣ го називавали *Царювицъ*“ това се обн. родва въ 1876 год.; а—ние сме дошли тукъ въ 1855 год. и—никога не сме чули отъ нѣкого, ако и да сме хортували съ стари хора отъособително за Хисаря и—всички сж го називавали, и—още го називаватъ *Хисарь* т. е. крѣпостъ а не *Царювицъ*. Оевенъ това, въ историката на г. Дра Пречека слѣдователно и въ оная на г. Манчева, много се неопитно даже—и обжрано разказва за Хисаря и за Трапезица; и—челоѣкъ който живѣе тукъ и внимателно разглѣжда и сравнява описанието изложено въ горѣупомянутитѣ истории съ сжщитѣ предмети, които тамъ се описватъ, не може ни вжкъ да си състави ясно понятието за тѣхъ. Тѣй напри- мѣръ, въ сжщата страница Госп. Дръ Пречекъ като привожда думитѣ на турския географъ Хаджи Калфа разказва между другото и това че: . . . „Янтра обикала замоктѣ (das schloss) като единъ полумѣсяць, и тѣй се присъединява съ водата чрезъ двѣ башни . . .“ — Ние неможимъ никакъ да проумѣемъ: за Хисаря ли хортува Хаджи Калфа или за Трапезица; но—зато разглѣдахъ добръ криволицѣ, които образува Янтра около Хисаря и около Трапезица мисляхъ навѣрно че Хаджи Калфа описва Трапезицъ, понеже Янтра дѣйствително тая рѣка обикала Трапезицъ, тѣй като представлява чрезъ течението си единъ образецъ подобенъ на полумѣсяць (Госп. Манчевъ же като привожда буквално тоя разказъ, казва че тоя криволецъ на Янтра се представлява като *сърце*). —

Съ голѣмо удивление впрочемъ прочетохъ по долъ разказъта на г. Пречека, който казва отъ себе си че: „Сегга се намиратъ отгорѣ жалостни развалини изпотрошени (Trümmer), но—замочния баиръ називава още всякога Български *Царювицъ*“ (Царювицъ въ Търновския диалектъ); „Царския замокъ (Burg) по турски Хисарь (Burg). — Като прочетохъ това, ние разглѣдахъ изново течението на Янтра около Трапезица и около Хисаря и—се убѣдихъ че Хаджи Калфа разказва въ своята география за *Трапезица*“, а не за *Хисаря*“ и—че Госп. Дръ Пречекъ по нѣкое си погрѣшно свѣденie увѣрява че Хаджи Калфа разказва за Хисаря.

2-о) По надолу още г. Дръ Пречекъ разказва: „На Царювицъ (Хисаря разумѣва) стоѣли палатитѣ въ които сж живѣли или *седели* (residirten) Асѣновци, Тергерювци и Шишмановци и—за доказателство негова милостъ привожда думитѣ на Полати: „*иже сѣтъ сѣтворани топлоти рлди*“—и пр. — Въ страница 254 като разказва г. Дръ Пречекъ за Трапезица излага слѣдующето: „На дѣсния брѣгъ на Янтра издига се сръщу Царевецъ една уединена канара съ стржминни до 100 стѣпки високи стѣпи, на вжрхъта на който (вжрхъ) не представляваше много пространство, стоѣше славния замокъ (Burg) *Трапезица*“ и проч. и проч.

По надолу казва: „Вжрхъта на Трапезица (на родъта т. е. населението, хортува также *Трапезица*) е обраснѣлъ съ трава и шубржици и служи като пастбище за козитѣ и овцитѣ. Мжлвата разказва за блѣскави царски Палати (Дворци), които тамъ отгорѣ били сж стоѣли и сжшо за седемъ черкови, спорядъ качеството на мѣстността може тие да сж били само тѣсни здания и малки черквици (капели) и проч. проч.

Като размислихъ и обсждихъ съ прилично внимание всичко горѣизложено, ние не можимъ ясно да проумѣемъ:—дѣ сж били дѣйствително царскитѣ палати, на Трапезица ли (както увѣрява *мжлвата* или все едно—народното предание), или—на Хисаря (както иска да увѣри г. Дръ Пречекъ)? — Ние не можахъ при това ясно и точно да проумѣемъ: за кои *жалостни развалини* спомянува г. Дръ Пречекъ? Спорядъ негови тѣ думи се разбира че тия развалини сж бжли сжществували въ 1876 отгорѣ на Хисаря, а не на Трапезица. Това ние не разбираме защото тия „изпотрошени развалини“ сж били не въ 1876 когато е обнародвана историката на г. Дра Пречека, но—еще съ години може години по отпреди, но—*сж били на Трапезица* както и ние ги намиряхъ въ 1855 год. като додохъ тукъ; а—на Хисаря (Хисарь е персидско слово и—означява крѣпостъ) имаше не само въ 1876 но—и съ стотини години по отпреди до 100—150 вжщи, въ които живѣяхъ исклучително само Турци и—на Българитѣ бѣ невъзможно да влизатъ вжтрѣ, защото турчетата ги бияхъ съ камачи, вижда са че тѣ бяхъ тѣй наджхани. Ние знаемъ това отъ опитъ и—помнимъ добръ: кояко страхъ сме теглили когато сме влизали въ Хисаря, за да го разглѣдваме въ времѣто на Турското владичество.

Като земнимъ слѣдователно всичко горѣизложено въ съображение и—като земнимъ въ уважение (ако и не напжжано) народното увѣряване достигнѣло до насъ по предание, ние положително можемъ да кажемъ: че палатитѣ (дворцитѣ) на Българскитѣ царе и Велможи сж били на Трапезица и—ако и да се називавала резиденцията имъ *Царювицъ*“, то—безъ друго е била

Трапезица (кото впрочемъ само предположително казваме: защото вжкоя, даже и най старитѣ хора не помнятъ да е имало таково наименование). На Трапезица сж бжли слѣдователно построени и „блѣскавитѣ царски палати“, за които спомянува и Г. Дръ Пречекъ. — Колкото же за Хисаря, ние ще разкажемъ за него и—ще го опишемъ по долъ пространно и отдѣлно.

(Слѣдва).

ЗА РОДЪ И СВОБОДА!

(Свободенъ преводъ отъ Хърватски).

Българко ти млада,
Ти чървена ружо!
Ти не клони ржка,
Ти не тжжи така!

Почнала есеньта,
Превъркналь славеятъ.
А твойтъ ангелъ давно
Отишелъ на бой кървавъ

Но пакъ ти се небои,
Че ще падне в' боя,
Дѣ го така вѣрно
Твойта любовъ крили!

Но ако и падне,
Т' се тѣни съ това,
Че е славно умрѣлъ
За родъ и свобода!

При тихата хладна,
Вечерна тишина,
Любовна въздишка
Ти нему проводи.

На гробъ му хладенъ, скритъ
Лавровъ вѣнецъ всѣди.
А въздишка нек' му
Шепне тихо — тихо:

Ти лавре, славни цвѣтъ
Спусни своитѣ жили,
Въ този гробъ хладенъ
И в' сърдце юнашко.

Пакъ му тихо пришепни:
Поздравява та драга,
И синъ нейнъ ще умрѣ
За родъ и свобода!

Мюнхенъ.

Д. Д. ъ.

ДОПИСКИ

Видинъ 25 Апрель 1883 год.

Вчера ся разнесе слухътъ, че Генералъ Соболевъ трѣгналъ за Россия и замѣнава по край Видинъ. Незабавно гражданетѣ пожелаха да ся възползуватъ отъ случая за да му поднесжтъ единъ адресъ: да му благодарятъ за отстранение на Грекова, Начевича и Стоилова и за направенитѣ распоряжания за да ся изслѣдуютъ злоупотребленията и самоуправствата на тукашния управителъ А. Михалова, а сжщевременно да молятъ за свиванieto на Великото Народно Собрание по стария избирателенъ законъ за възстановление на конституцията. Направи се въ тоя смисълъ адресъ и при всичко че параходътъ дохожда на 8 часа сутренъта, както дойде и днесъ, адресътъ се снабди съ 156 подписи на най-виднитѣ и най-честни граждани. За поднасянето както на адресътъ, тѣй и на едно прошение относително въздиганieto на западната търговия въ града ни, се избра особна депутация, която дочека Генерала Соболева на штекътъ и между която фигурираха най-първитѣ граждане, като Г. Г. Петръ Дамяновъ, Цеко Неовъ, Пунчо Петровъ, Х. Петко Петковъ, Х. Първанъ Станковъ и други. Тѣзи депутация испълни най-свѣстено възложенитѣ и отъ гражданитѣ задължения, които очакваха на купове, на купове по улицитѣ да чуютъ отговора на Генерала Соболева. Негово Превѣсходителство въ общи изражения поблагодари гражданитѣ, тѣй като парахода пристоя само четвъртъ часть, а въ това време Генералъ Соболевъ требваше да изслуша рапортитѣ на дружинния командиръ и на Воинския Началникъ, да премине покрай войската и да я поздравя, да се види съ консули, владци и прочее, и да изслуша депутацията на града. При всичко това обаче Генералътъ се показа благорасположенъ къмъ тая депутация.

Има четири нѣща забѣлжителни при дожаждането на Генерала Соболева, които не мож да мина въ млчане.

Първото е, че гражданитѣ се стичаха отъ всѣка страна тая заранъ да подписватъ адресътъ и че даже когато параходътъ се спираше на ескелата; мнозина се бѣха натрусили да се подписватъ; само извѣстието че Генералъ Соболевъ излиза изъ парахода прекъсна подписването. Това е единъ очевиденъ знакъ, че народътъ е почувствувалъ твърдѣ силно тежестта на днешния режимъ, който се отразява еднакво върху всичкитѣ слоеве на обществото.

Второто явление е, че окръжния управителъ Михайловъ, който ходи до Калъфатъ съ парахода за да испрати Генерала Соболева, като са завърна почна да разказва по кафинетата, че Генералътъ прочелъ при него адресътъ и се изразилъ ужъ, че съдържанието му било „гаупешко“. Ние не вѣрваме подобно нѣщо да е казано отъ устата на Г-на Министра Предсѣдателя, но при всичко това, гражданитѣ се намѣриха твърдѣ озадачени. Не остава нищо друго, мислимъ, за успокоение на духоветѣ, освѣтъ централното правителство да опровергае официално това, може би, умшлено разнесено извѣстие по града отъ Михайлова, честността на което е позната вече и на малкитѣ дѣтца.

Трето. Не по малкъ интересъ представлява фактътъ, че администрацията слѣдъ заминуването на Генерала Соболева ся стараше да распрѣска слухъ, че за Министъръ на Правосъдието билъ назначенъ Грековъ. Секретаритѣ на Управителя Дагаралиновъ, който ся е училъ въ езувско училище и който е достоенъ ученикъ на своитѣ наставници, по кафинетата публично потвърдяваше тоя слухъ. Забѣлжително е чудесното съвпадение, че въ сѣщата минута ся получи една телеграма отъ София отъ Министра на Правосъдието, въ която подписътъ бѣше Грековъ, вмѣсто Теохаровъ. Слѣдъ направена обаче справка се оказа че станцията погрѣшно съобщила подписътъ. Мисзина се питатъ: дали нѣма нѣщо общо помежду прѣсканитѣ отъ тоя родъ слухове и тая погрѣшно (?) съобщена телеграма?

Четвърто. Между другитѣ депутати, които гражданитѣ бѣха избрали за да поднесатъ адресътъ, тѣ рѣшиха да помолятъ Негово Превосъщенство достоуважаемия Епископъ Партения да приеме да се представи въ чело на депутацията. Той прие и предложеше да се иска съзволението на Негово Блаженство Антима. Отпрѣвиха се двама граждани при него за да му искажатъ желанието на града, но тѣ преди да са доискажатъ, той извика, че не позволява на Негово Превосъщенство да се мѣша въ такива работи, че духовенството трябва да стои далечъ отъ либералски и консерваторски интриги. Обясниха му по единъ вѣжливъ начинъ, че това е желанието на града, че ся касае за доброто на града, за благосъстоянието на цѣлата страна. Той продължаваше да упорствувалъ и да вѣрши по единъ начинъ, на когото прилагателното име не желая да спомянувамъ тукъ. Двамата граждани си излѣзоха, като му казаха, че тѣ ще съобщятъ всичкитѣ негови думи на населението, което ги е проводило при него. Това е една пѣсница твърдѣ безцѣрмонно нанесена отъ Негово Блаженство върху Видинскитѣ граждани, на които той е задълженъ твърдѣ много. Нека си припомнимъ Негово Блаженство своето положение въ Видинъ преди да стане Вкархъ на България, защото Видинчанетѣ не са го забравили и тѣ очакваха повече нѣщо, отъ колкото тѣзи негова обноска. Но да кажемъ, че той не иска да се мѣша въ никакви общественни работи, па и на своето подведомствено духовенство не желае да допуска подобно вмѣшательство. Е добръ, а какво бѣше неговото поведение по времето на преврата? Той не ходи ли въ Свищовъ да вѣрсека за акредитирането и реорганизирането на България? Не е ли удобенъ случай да му ся напомнимъ сега, макаръ и съ душевно съболъзнование, за случката съ бившия инспекторъ Коцевъ, който по негова милостъ биде арестуванъ отъ г-на Ремлингена нѣколко недѣли? Ние не искаме да безпокоимъ старецътъ, но не можемъ па и да допуснемъ да са тѣлче нашето гражданско достоинство. Ние замѣляваме още нѣколко нѣща за Негово Блаженство, само отъ едно просто уважение къмъ неговитѣ старини. Ние бихме желали въпрочемъ да не ся поставя той въ такъвъ антегонизмъ съ гражданетѣ.

При всички тия нѣща народътъ въ града тържествува.

Тука прилагамъ преписъ отъ адресътъ, когото моля да обнародвате въ достоуважаемия ви явствъ.

Гражданинъ Цинковъ

А Д Р Е С Ъ

До Негово Превъсходителство Господина Министра Предсѣдателя Генерала Соболева

Ваше Превъсходителство!

Ние, долуподписанитѣ жители отъ г. Видинъ, на то забѣлжихме отъ нѣколко време насамъ стремления на Ваше Превъсходителство да възвърнете страната къмъ единъ редъ, който е съобразенъ съ общенародното желание, счетохме за наша непремѣнна длъжностъ да ви

изразимъ величайшата си благодарностъ, съ която е прѣцѣлена нашата душа спремо високитѣ намѣрения и цѣли на Ваше Превъсходителство по уреждането на отечеството ни. Цѣлъ народъ високо цѣни заслугата на Ваше Превъсходителство по отстраненето на извѣстнитѣ трима Министри, които водеха страната къмъ едно безсходно положение, къмъ единъ неспосенъ режимъ, къмъ една явна пропасть. Българския народъ дължи изключително Вамъ — Господине Министре, своята благодарностъ и признателностъ за отстраненето на тия гибелни за страната лица отъ главата на Управлението, защото само Ваше Превъсходителство умѣхте да представите тѣхнитѣ качества, тѣхнитѣ стремления и цѣли въ всичката имъ голота предъ Негово Височество.

Не по малка благодарностъ ви дължи, Господине Министре, собственно населението отъ града Видинъ по поводъ на направенитѣ отъ Васъ распореджания за да ся изслѣдува работата по злоупотребленията и неспосно поведение на тукашния Управителъ А. Михайлова, който вече двѣ години съвършено произволно ся играе съ сѣдбата на цѣло окръжие. Гражданетѣ предъ видъ на неговитѣ самоуправства, проваждаха нѣколко депутации да молятъ за отстраненето му, но при всичкитѣ давани тѣмъ обѣщания, противъ А. Михайлова не ся вземаха никакви мѣрки, той и до днесъ стои на чело на управлението въ Видинското Окръжие. За Ваше Превъсходителство обаче бѣше достатъчно резолюцията на тукашния митингъ, която ся подкрѣпи съ едно прошение отъ гражданетѣ противъ Михайлова, за да ви подкани да испроводите нарочно ревизоръ да изслѣдува и констатира злоупотребленията и самоуправствата на тоя Окръженъ Управителъ, който е единъ отъ яркитѣ привърженици и послѣдователи на падналитѣ трима Министри и въ когото послѣднитѣ намѣраха една ятка подпорка за провеждането на своитѣ гибелни за нещастното наше отечество цѣли и намѣрения.

Ваше Превъсходителство

Тѣзи ваши стремления за подобрието на работитѣ въ нашето отечество ни даватъ смѣлостъ и ни подканятъ да ви искажемъ една нужда, отъ която за виея благосъстоянието на цѣлъ народъ. Общенародното желание и народната воля е, да ся свика въ най непродължително време Великото Народно Собрание по стария избирателенъ законъ за вѣтановленieto на Конституцията съ нейното преглеждане. Народътъ е увѣренъ, че Вие, Господине Министре, ще представите цѣлостното положение на работитѣ въ отечеството ни предъ Негово Височество Нашия Господаръ и предъ нашата Освободителка Россия и ще побързате да подѣлствувате за да ся изпълни праведното народно желание. Това дѣло ще бѣде вѣнецъ на вашата дѣятелностъ въ България, то ще остане запечатано въ паметта на всѣки Българинъ, то ще сѣстави особно събитие за бѣднѣщата история на нашето политическо възраждане, която никога нѣма да забрави да отгаде приличната честь и мѣсто на общественитѣ дѣятели и борци.

(слѣдватъ 156 подписи)

Добричъ, 29 Априлий 1883 год.

Господине Редакторе!

Въ брой 81 т. г., въ почитаемиъ вашъ в. „Славянинъ“ е помѣстена, изъ Добричъ, пезвая какво название да дамъ, понеже прилича и на актъ и на протоколъ, както щете го наричайте, нъ по всевѣроитности, то е написано за дописка, па и азъ ще я нареча такава съ подписъ: „Карагаевъ“.

Авторътъ на която излѣлъ всичкото си искусство въ нея, като я изпълнилъ съ дърти лъжи и клевети, противъ менъ. При всичко, че ми е противъ волята, да имамъ работа, чрѣзъ печата, съ подобна невѣжа, и да правя опровержение на подобна отъ негова страна глупостъ, но обаче на това ме заставлява, именно това, че клеветата му ся свързва по изпълнението ми служебнитѣ си обязанности.

Той, като прѣдварително, нарича себе си „писаръ“, при всичко че е раслѣний при Сѣдъ, говори: „почна да дума, че писмата ми биле либералски и излѣзе изъ канцеларията да ме бие, гони“!?!... Наистина, азъ трѣбба да ся кажа правичката, че му подадохъ обратно писмата, а не ги хвърлихъ както той казва, за да допѣлни паритѣ си за надлѣжната такса и тогава да ги донесе, понеже като това бѣше въ пощенскій день и напредъ ми дѣжеше и ме чакаше огромна работа, не можеше, разбира се, да имамъ врѣме да чакамъ кефътъ и правя удоволствието на г-на раслѣний, който за три писма, при всичко както отпоелъ ся доказа, че паритѣ му биле въ рѣце, а той отъ минута на минута пуцаше по петъ стотинки, като ги броеше: „петъ“ „десетъ!“ и проч. и като узнахъ, че дописничето, искало да ся подиграва, азъ ся обрѣнахъ къмъ него по сериозничко, като привлякохъ вниманието му, че ся намира въ присѣдствено мѣсто, а не въ крѣчма; което направи г-на дописничето да ся подаде и плати писмата, както обикновено ся прави.

— Вижда се г-нъ раслѣний обяденъ отъ това, поиска да направи и той както хората, дописка, за която въпрочемъ ся запазвамъ правото да го предамъ въ сѣдъ, за клевета като я облѣвалъ съ казионни слова; че съмъ билъ казалъ: „либералски писма“ не приемамъ, при всичко че подобни нѣща не съмъ и не ми е характера да казвамъ.

Увѣренъ, въ вашата безпристрастностъ, моля ви, г-не редакторе, да помѣстите настоящето ми опровержение въ единъ отъ по близкитѣ си броеве.

Съ почитание
Хр. Марновъ.

РАЗНИ

На 27 того Н. Височество Княза престигналъ въ Цетиния, гдѣто билъ посрѣщнатъ съ голѣмо въодушевление отъ старна на народа. Отъ тамъ заминава за Дарницатъ.

За положително се говори, че при избиранието членове на Руссенския окръж. управ. съвѣтъ, което станало на 1 того, нѣмало гласни отъ Руссенската околия, а само отъ окръга! Избора се извършилъ и безъ присѣдствението на реченитѣ гласни. Ще са уважи ли тоя изборъ и дали е той законенъ, остава да видимъ.

По голѣмата частъ отъ турското население изъ Ески-Джумайско, Османъ-Пазарско и Правадийско окръжия, било рѣшило да се изсѣли това мѣсто. Турцитѣ прѣдъ комисаритѣ се обѣщавали че ще останатъ, но отъ рѣшението си не ся отказватъ; приуготовленията за изсѣляване дѣятелно се слѣдвали.

„Български Гласъ“, като говори въ 22 си брой за писмото на Г. Цанкова, обнародвано въ 77 брой на „Славянинъ“, задава на автора на това писмо два въпроса, на които азъ ще отговорѣя, защото знамъ, че Г. Цанковъ не обръща внимание на думитѣ на консерваторския листъ.

Като цитира думитѣ отъ писмото на Г. Цанковъ: „че ли са гласа му (на събранието, за възстановленieto на конституцията), добро; защото въ такъвъ случай народа ще благослови и Княза и руски генерали“, редакцията на „Български Гласъ“ пата: „А сега какво прави народа, Г. Цанковъ? Злослови или благослови“. — Ето що ще ви кажъ на тоя въпросъ, Български Гласе: Отворете дѣлата на сѣдебнитѣ изслѣдователи, а ако щете и на околийскитѣ началници, за епохата на дѣйствieto на конституцията и за епохата на дѣйствieto на пълномощията, и ще ся намѣрите отговоритѣ.

Колкото за вториятъ въпросъ, сиречь какви сѣ извѣрдитѣ, изъ законни срѣдства, чрѣзъ които народътъ щѣлъ да ся търси правдинитѣ, споредъ писмото на Г. Цанкова, азъ ще ви отговорѣя, Български Гласе, когато ми кажете първо, какво срѣдство е това дѣто сѣки ималъ право да откаже давнѣкътъ, ако събирателния законъ не е направенъ по духътъ на конституцията, споредъ думитѣ на Г. Грекова въ учредителното народно събрание въ Търново.

Нъ позволете ми, Български Гласе, да ви попитамъ и азъ два въпроса, а именно: кои сѣ конституционни права на народа, които трѣбува да останатъ непокѣтнати, споредъ манифестътъ на Негово Височество отъ 1 Юлий 1881 г. и не сѣ ли твоитѣ редактори, които потжикахъ тия права?

Единъ Либералъ.

ТЕЛЕГРАММИ.

Варна, 2 Май 1883 г.

Изборитѣ за окръжний съвѣтъ благополучни. Дуковъ, Поповъ, Снисаревскій, Мирекій, Мишайковъ, Николовъ, и другитѣ наши.

Снисаревскій.

СОФИЯ

Министру Втрѣшни Дѣла.

Вчера управителя ми съобщи отъ Ваше име да замина задъ граница найкъсно до 2 Май, безъ да ми обяви причинитѣ. Ако има нужда мога да пред-

ставя изискуемитѣ гаранти. Моля распорѣдете се да се отмени тая мѣрка на управителя, защото желая да остана жителъ на България.

Руссе, 30 Априль 1883 г.

Стойманъ Сали бей.
Муса махлесъ № 4155.

СОФИЯ.

Министру на Втрешнитѣ Дѣла.

Избранъ съмъ гласенъ общ. управление не ми дава мандатъ, че ужъ съмъ билъ 29 год. подадохъ прошение на управителя, той не иска да ми даде никакъвъ отговоръ на прощението, нито да предпие на общ. упр. да ми даде мандатъ, по закона имамъ право да бѣдж гласенъ безъ да бѣдж 30 години; за това моля да се распорѣдите, да се не лишъ утрѣ противъ закона отъ правото си.

Руссе.

Тихомъ бей

СОФИЯ.

Министру Втрешнитѣ Дѣла.

Избирателното бюро, слѣдъ прочитането гласовѣтъ, закри заседанието, безъ да състави протоколъ спорѣдъ 85 чл. избирателния законъ; неволно са лишиме отъ правото да подпишемъ протокола, председателя категорически отказа за това на гласнитѣ подъ прѣлогъ да са расходи бюрото.

Вопреки чл. 84 отъ избирателний законъ, бюрото отложи за днесъ допълнителний изборъ за двама кандидати. Протестациитѣ оставени безъ внимание. Този часъ бюрото свърши преброявание гласовѣтъ и са разиде безъ да състави протоколъ съгласно 85 чл. Заявленията по 51 чл. непротоколирани, бюрото не произнесло рѣшенията си върху тѣхъ и лишени отъ правото да подпишемъ протокола, който и до сега не съставенъ по тѣзи причини и много други, които искаме да са предвидатъ въ протокола, считаме изборитѣ на окръжний съвѣтъ незаконни и неправилни. Отъ името на многома гласни изъ града и округа протестирахме противъ незаконността на изборитѣ и молимъ вашето телеграфическо распорѣждане до господина управителя да констатира фактовитѣ. Гласни: Бѣла Пели Пашкуновъ, Велико Пашевъ, Вѣтово: Райдой Петровъ, Писаницъ: Цанко Досевъ, Тутраканъ: Господинъ Байновъ, Марко Николовъ, Георги Николовъ, Руссе: Юрданъ Симеоновъ, Догановъ, Обретеновъ, Драгановъ, Крѣсто Поповъ.

Руссе 2 Май 1883 г.

ЛЮБОПИТНО ПИСМО.

Господинъ:!

За агитаторитѣ, ланетата, за които говорихме като бѣхъ у васъ, ето и слѣдъ излизанието ми отъ Васъ, срѣцнахъ трима въ гостилницата до скелета, гдѣто се располагатъ и громко приказватъ при буталкитѣ съ ниво, че Грековъ, Начовичъ и Стоиловъ щѣли да бѣдатъ пакъ Министри защото венчкия народъ (?) ги ужъ искалъ! Азъ отъ страна съдехъ и пушехъ цигара, когато тѣ приказваха за своитѣ подвиги агитаторски въ Шуменъ, Разградъ, Варна и обратно въ други градове, и нѣкои отъ тѣхъ щѣли да отиватъ въ Свищовъ, Ломъ, Видинъ, Берковица и въ други градове, гдѣто не сж били, за да събиратъ, вѣроятно подписи! До колко ще бѣдатъ полезни тѣхнитѣ залитаня и кренсирания по цѣла България за въ полза на пзвѣстнитѣ, това мисля че не ще да сполучатъ, ако и съ грамадно количество пари, които прахосватъ по агитации, стига само насѣлението да не ги слуша.

Редакторъ издатель Т. Х. Станчевъ

Заб. р. За горѣспоменатитѣ агитатори, испратени нарочно изъ София отъ старна на консерваторекитѣ главатарии писаж и отъ други мѣста, че са расходили и богато располагали единъ видъ млади хланетии, по да сж вършили или свършили нѣщо, нищо не са спомѣнува. Нека се расходятъ, безъ трудъ печеленитѣ пари, лесно са свършватъ.

До редакцията на Достоуваемий вѣстникъ „Славянинъ.“

Настоятелството на „Свищовската учителска Дружба“ счита за священная длъжностъ да искажъ прѣзъ печата хвала и благодарение къмъ Г на Байдавова, бивший учитель въ Свищовъ, за подаренитѣ му два броя отъ в. „Земледѣлецъ.“ Той подарилъ отъ Г на Байдавова заслужва твърдъ висока благодарностъ, заслужва да се нарече безцѣпенъ даръ, защото много по заможни Български синове се скѣпятъ да присежтъ и една книжка за 10 стотинки, когато учитель съ скромна плата дарива два броя отъ вѣстникъ, който струва по 3 рубли. Честъ и хвала Г ну Байдавову!

Настоятелството.

НОВИ КНИГИ

УБИЙСТВОТО НА КАВЕРЛЕЯ
РОМАНЪ
въ четири части.

Превелъ отъ руски П. Х. Григоревъ.

Издава Стефанъ И. Кабанчиевъ.

Отъ 6 3/4 коли. — Цѣна 1 левъ.

Ще са намира за проданъ при издателя въ Бѣла и при книгопродавцитѣ.

ПРИКАЗКА

ПРОТОЛЕЙ ПРЯПОРЩИКЪ

Отъ тридесетъ царства.

Превелъ отъ Русски

и издава

Хр. Геновъ.

Цѣна 50 стот.

ОСТРОУМНИИ ХИДАЛГО

ДОНЪ КИХОТЪ

ОТЪ МАНШЪ

Испански романъ

отъ М. Сервантеса

часть втора.

Превелъ отъ френски и издава.

Хр. Н. Самсаровъ.

Цѣна 3 лева.

ИСТОРИЧЕСКО-ОТЕЧЕСТВЕННО-ГЕОГРАФИЧЕСКИЙ
ВѢЧНИЙ КАЛЕНДАРЪ

ЗА 100 ГОДИНИ

отъ

Василь Димитриевъ

Цѣна 3 лева.

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ.

№ 13.

Руссенското Благодарствено „Дружество“, честь има да паразии публично дълбоката си сърдечна благодарностъ, къмъ долоозначенитѣ Господа, които благоволиха да поднесатъ волната си помощъ, при чествитавание на именитѣ имъ день на 23 Априлий т. г. за въ полза на Дружеството, именно:

Георги Р. Цанковъ 5 л. 25 ст. Г. Стефановъ 3 л. 50 ст. Г. Мартановъ 3 л. 50 ст. Гецо Ангеловъ 3 л. 50 ст. Г. П. Малчовъ 3 л. Г. Тарапановъ 3 л. Г. Илиевъ 2 л. Г. Ивановъ 2 л. Г. Двориновъ 2 л. Г. Симеоновъ 2 л. Г. Болѣвскій 1 левъ, и Г. К. О. всичко 30 лева и 75 стотинки.

Председатель: Антонъ Поповъ
Секретарь: С. И. Саламановъ

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ.

Находящето се при Скобелевата Реална Гимназия въ Видинъ ученическо дружество „Надежда“ поднася публично свояга благодарностъ къмъ Г. Г. Кеенефонта Г. Лучевъ, Мануила Николчева Ангелова, Аврама Поппова, Плия С. Генова, Ванко Джонова, Д. П. Ганчева и Ванко Петрова за участието, което зехъ въ даденото отъ дружеството представление на драмата „Велислава“

на 18 й Априль 1883 година въ полза на ученическата библиотека и физический кабинетъ при Гимназията.

Ученическото дружество благодарни сжко тѣй и на театралното дружество „Вида“ за безвъзмездното отпускане салона, сцената и дрѣхитѣ си на расположеение на ученическото дружество по време на представлението.

Видинъ 27-й Априль 1883 год.

Председатель: Николай Х. Цановъ
Писарь: П. П. Димитровъ

ВЪ СКОРО-ПЕЧАТНИЦАТА НА В. „СЛАВЯНИНЪ“
РУСЧУКЪ.

ГОТОВА ФОРМА
УЧИЛИЩНИ СВИДѢТЕЛСТВА

За класнитѣ училища, както и за отдѣленията; отпечатватъ се на отдѣлни листове чиста хартия, или съ кочанъ да се режтъ подвързани въ видъ на книга.

Сѣрка поржчка се приема съ благодарение и извършва бързо и точно.

Умоляватъ се Г-да училищнитѣ настоятелства да ни удостоятъ съ поржчкитѣ си, като означтъ числото на екземпляритѣ отдѣлно, за класнитѣ и за отдѣленията, при това и какъ желаятъ да имъ са отпечататъ, на отдѣлни листове ли или съ кочанъ.

Цѣна най-умѣренна.

ИЗВѢСТИЕ

Подписанитѣ честь имаме да извѣстимъ, че отворихме въ гр. Руссе отъ 1 М-й т. г. комисонерска къща, като приемаме сжко задължение за препращание стоки отъ едно мѣсто на друго. Умоляваме Г-да търговцитѣ, да ни удостоятъ съ поржчкитѣ си. Общаваме бърза и точна послуга.

Руссе 3 Май 1883 г.

Г. Стефановъ и П. Димитровъ
(Улица Книжеска № 21.)

ИЗВѢСТИЕ

№ 341

Руссенскій Окр. Управ. Съвѣтъ честь има да извѣсти, че Силеского тържище (панавръ) ще са отвори текущата година на 11 идущий Май.

13 Априль 1883 г. Руссе

Председатель: Н. Мариновъ.
Членъ-Секретарь: П. Пърговъ.

ИЗВѢСТИЕ.

РУССКИЙ ГАЗЪ ПРЕЧИСТЕНЪ. ВЪ
ФАБРИКА ПАЛАШКОВСКИЙ ВЪ КАВКАЗЪ,
сжгло конкурира съ американския, намира се за проданъ и се приематъ поржчки за голѣми количества
ВЪ ВАРНА У АГЕНТА НА РУССКОТО ПАРАХОДНО И
ТЪРГОВСКО ДРУЖЕСТВО
И. Г. Карловскій.

ОТЪ РЕДАКЦИЯТА.

До ония Г-да наши абонати, които не сж си заплатили вѣстника, прѣди двѣ седмици, испратихме особени умолителни писма, да си заплатятъ вѣстника, защото нито пощата го носи на вересня, нито работницитѣ, могатъ да живѣятъ безъ храна; за жалъ обаче никой не си стори трудъ да ни внесе стойността! Годината на вѣстника приближава да се свърши, а по-голѣмата частъ отъ Г-да абонатитѣ не сж си заплатили, въ такъвъ случай, и сами незнаемъ, какъ цѣмъ можа, да бѣдемъ редовни въ издаването на вѣстника и да навършимъ годишната? Нашитѣ читатели обичатъ да прочитатъ, но да плащатъ имъ ся вижда нѣщо съвсемъ противно. Да молимъ не намираме вече думи, оставаме сжкому на съвѣтъта, кой когато му дойде на волята, тогасъ да си заплати вѣстника! До тамъ достигна нашата журналистика!

Русчукъ скоро-печатница на в. „Славянинъ.“